

Αναίρεση που άσκησε στις 29 Απριλίου 2013 η Bonvecchiati Srl κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 20 Φεβρουαρίου 2013, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-278/00 έως T-280/00, T-282/00 έως T-286/00 και T-288/00 έως T-295/00, Albergo Quattro Fontane κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Bonvecchiati Srl (εκπρόσωποι: A. Bianchini και F. Busetto, avvocati)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Comitato «Venezia vuole vivere»

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη·
- να κάνει δεκτά τα αιτήματα που υποβλήθηκαν πρωτοδικώς και, κατά συνέπεια:
 - να ακυρώσει, εφόσον απαιτείται και εντός των ορίων που επιτάσσει το έννομο συμφέρον των αναηρεσειουσών, την απόφαση 2000/394/EK της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1999, σχετικά με τα μέτρα ενίσχυσης σε επιχειρήσεις των περιοχών της Βενετίας και της Chioggia, οι οποίες προβλέπονται από τους νόμους αριθ. 30/1997 και αριθ. 206/1995, περί μειώσεων των κοινωνικών εισφορών·
 - επικουρικώς, να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση καθόσον επιβάλλει την ανάκτηση των μειώσεων που χορηγήθηκαν, προσαυξημένων με τους τόκους που αναλογούν στο κρίσιμο χρονικό διάστημα.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναίρεσως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσως προβάλλονται οι ακόλουθοι εννέα λόγοι αναίρεσως:

Πρώτος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι με τα επίμαχα μέτρα δεν παρέχεται κανένα πλεονέκτημα στους δικαιούχους, λαμβανομένου υπόψη του αντισταθμιστικού χαρακτήρα τους.

Δεύτερος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν απέκλεισε ούτε, εν πάση περιπτώσει, εξέτασε αν τα επίμαχα μέτρα ενδέχεται να έχουν επιπτώσεις στον ανταγωνισμό και στο ενδοκοινοτικό εμπόριο.

Τρίτος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνουν εν προκειμένω εφαρμογής οι παρεκκλίσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 87, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΚ (νυν

άρθρο 107, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΣΛΕΕ) και στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΣΛΕΕ).

Τέταρτος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής η παρέκκλιση που διαλαμβάνεται στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ).

Πέμπτος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνουν εν προκειμένω εφαρμογής οι παρεκκλίσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχεία δ' και ε', ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχεία δ' και ε', ΣΛΕΕ).

Έκτος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής η παρέκκλιση που διαλαμβάνεται στο άρθρο 86, παράγραφος 2, ΕΚ (νυν άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ).

Έβδομος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι πρόκειται περί ήδη υφιστάμενης ενισχύσεως, στοιχείο που συνιστά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ (νυν άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ) και του άρθρου 15 του κανονισμού 659/1999 ⁽¹⁾.

Όγδοος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 όσον αφορά την εντολή ανακτήσεως.

Ένατος λόγος: η διάταξη ενέχει πλάνη, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτό ότι τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 όσον αφορά τον υπολογισμό τόκων.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) στις 29 Απριλίου 2013 — Commerz Nederland NV κατά Havenbedrijf Rotterdam NV

(Υπόθεση C-242/13)

(2013/C 207/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden.

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Commerz Nederland NV

Ανααιρεσίβλητη: Havenbedrijf Rotterdam NV

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αποτελεί οπωσδήποτε εμπόδιο για να καταλογιστεί –όπως απαιτείται για τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ– στις δημόσιες αρχές μια παροχή εγγυήσεως από δημόσια επιχείρηση το ότι η εγγύηση, όπως στην παρούσα περίπτωση, παρασχεθήκε από τον (μοναδικό) διαχειριστή της δημόσιας επιχείρησης ο οποίος να μην έχει εξουσία κατά το αστικό δίκαιο, πλην όμως ενήργησε αυθαίρετα, επίτηδες κράτησε μυστική την παροχή εγγυήσεως και παρέβη τις διατάξεις του καταστατικού της δημόσιας επιχείρησης μη ζητώντας τη συναίνεση του εποπτικού συμβουλίου, ενώ περαιτέρω πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο περί ου πρόκειται δημόσιος φορέας (δηλαδή ο Δήμος) δεν θύλησε την παροχή εγγυήσεως;
- 2) Αν οι ανωτέρω περιστάσεις δεν αποτελούν οπωσδήποτε εμπόδιο για τον καταλογισμό στις δημόσιες αρχές, στερούνται οι περιστάσεις αυτές σημασίας για την απάντηση στο ερώτημα αν η παροχή εγγυήσεως μπορεί να καταλογιστεί στις δημόσιες αρχές ή πρέπει τότε ο δικαστής να προβεί σε αξιολόγηση υπό το πρίσμα των λοιπών στοιχείων που συνηγορούν υπέρ ή κατά του καταλογισμού στις δημόσιες αρχές;

Αναίρεση που άσκησαν στις 2 Μαΐου 2013 οι Manutencoop Soc. coop., πρώην Manutencoop Soc. coop. arl και Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 20 Φεβρουαρίου 2013, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-278/00 έως T-280/00, T-282/00 έως T-286/00 και T-288/00 έως T-295/00, Albergo Quattro Fontane κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Manutencoop Soc. coop., πρώην Manutencoop Soc. coop. arl και Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl (εκπρόσωποι: A. Vianello, A. Bortoluzzi και A. Veronese, avvocati)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Comitato «Venezia vuole vivere»

Αιτήματα των αναιρεσείουσών

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να ανατρέψει και/ή να μεταρρυθμίσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 20ής Φεβρουαρίου 2013, στις υποθέσεις T-280/00 και T-285/00, η οποία κοινοποιήθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 2013·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ανατρέψεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως ανατρέψεως προβάλλονται δύο λόγοι.

Πρώτον, η διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει πλάνη περί το δίκαιο ως προς την εφαρμογή των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere», όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων της Επιτροπής περί κρατικών ενισχύσεων. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν ακολούθησε το σκεπτικό του Δικαστηρίου, το οποίο είχε αποφανθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής «πρέπει να περιέχει, αυτή καθαυτή, όλα τα αναγκαία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές στοιχεία». Μολονότι, όμως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία πλημμέλεια ως προς τη μέθοδο που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, υποπίπτοντας επομένως σε πλάνη περί το δίκαιο.

Δεύτερον, η διάταξη ενέχει πλάνη περί το δίκαιο ως προς την εφαρμογή των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere», όσον αφορά το βάρος αποδείξεως σχετικά με τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Βάσει των αρχών που διατυπώθηκαν με την εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου, κατά την ανάκτηση, απόκειται στο κράτος μέλος και όχι, επομένως, σε έκαστο δικαιούχο να αποδείξει, κατά περίπτωση, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή παρέλειψε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, να διευκρινίσει τους «όρους» ενός τέτοιου ελέγχου. Ως εκ τούτου, ελλείπει στοιχείων δυνάμενων να αποδείξουν, κατά την ανάκτηση, ότι τα πλεονεκτήματα που παρασχεθήκαν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις υπέρ των δικαιούχων, η Ιταλική Δημοκρατία αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως, απαιτώντας από κάθε δικαιούχο επιχείρηση των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν με τη μορφή μειώσεων των εισφορών να αποδείξει ότι τα επίμαχα πλεονεκτήματα δεν νοθεύουν τον ανταγωνισμό και δεν έχουν επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών· ειδάλως, τεκμαίρεται ότι το παρασχεθέν πλεονέκτημα δύναται να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και να έχει επιπτώσεις στο κοινοτικό εμπόριο.

Προσφυγή της 7ης Μαΐου 2013 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών

(Υπόθεση C-252/13)

(2013/C 207/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: D. Martin και M. van Beek)

Καθού: Βασίλειο των Κάτω Χωρών